

fund kunne danne sig til fuldstændige Menigheder. Det ligger i Sagens egen Natur, at en Mængde af den Slags Sager maae afgjøres administrativt under Ministerens Ansvarlighed, saalænge indtil Materialet er tilstede til at bringe en Lov frem. En Dissenterlov er ikke krævet i Grundlovens § 83, og en saadan kan ikke findes, hvor der ingen Statskirke er. Naar vi give en Dissenterlov, have vi erklæret Folketirken for en Statskirke, men det kan ikke være Meningen ligeoverfor Grundlovens § 81. Jeg holder mig overbevist om, at den ærede Minister, naar han tager denne Sag under Overveielse, vil komme til den Erkjendelse, at Regjeringen, Administrationen, den udøvende Magt paa en ikke velbetænk't Maade giver en vigtig Sag ud af sine Hænder, naar den ikke nu umiddelbart afgjør dette Spørgsmaal for denne enkelte Sags Bedkommende, vel overveiede, hvilke Forholdsregler den vil tage ligeoverfor Sager, der senere kunne komme for. Jeg holder mig ligesaa overbevist om, at dersom man her kunde stille et Spørgsmaal, der kunde besvares ved Afstemning, om hvorvidt Thinget for Dieblicket anseer det for det Rette, at denne Sag, der allerede har været saa godt som afgjort, og hvorved hele vor Bestyrelse til en vis Grad staaer compromitteret, fordi den ikke er bragt til endelig Afgjørelse, bliver afgjort strax eller trukken i Langdrag, for at ordnes ved en Lov, vil her være et tilstrækkeligt Antal Stemmer til at sige: Afgjør den jo før jo hellere, og lad os ikke mere her i Danmark, der udgiver sig for at have Religionsfrihed, høre Tale om, at et honnet Troessamfund, der giver fuld Sikkerhed for, at de Døger, der betroer det, blive godt førte, skal kunne være 4 Aar om at faae en saadan Ret. Vi maatte ellers Allerede røbe, at Danmark kaldes en Stat med Religionsfrihed. Det er allerede nok, at vi maae læse i vore Tidender, at Folk, naar et saadant Samfund samler sig i en mindre By, stikle sammen, rive Borde og Stole ishykker og jage Medlemmerne ud af Værelset, men det finder sin Bestyrelse ved den Modstand, som et saadant religiøst Samfund finder, naar det henvender sig til Regjeringen og beder om den Anerkjendelse, hvortil det trænger. I det her foreliggende Tilfælde begjæres Anerkjendelsen

ikke alene af en Menighed her i Landet, — hvad der er Hovedsagen — men denne Begjæring støttes af et Statsamfund udenfor Landet, som begjærer af Danmark, at det skal vise sit venflabelige Sindelag gjennem en god Behandling af beslagtede Brødre. Dette er en Grund mere, hvorfor Danmark ikke bør lade lang Tid gaae hen, før det fyldestgjør en saadan Begjæring, der stilles saavel fra Medborgere som fra venflabelige Magters Side.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet. Jeg tillader mig at bringe i Erindring, at her jo ikke er Spørgsmaal om at forhindre Udøvelsen af Religionsfriheden, men derimod om, at give dette Samfunds Præster Ret til med borgerlig Betydning at foretage kirkelige Handlinger. Det tør ikke forudsættes, at Sagen ikke har været Ojensstand for megen Overveielse, jeg troer snarere, at den megen Overveielse har slæbet den. Jeg troer, at Spørgsmaalet, om denne Sag skulde behandles administrativt eller ikke, har bragt den ind paa et meget uheldigt, og for den fungerende Kirkeminister meget pinligt Spor. Jeg skal iøvrigt, hvad Sagen angaaer, henvise til Udtalelser af det ærede Medlem selv i Rigsdagens 13de Sessjon, thi dengang har han ikke ret villet gaae ind paa, at den blot borgerlige Side af Sagen skulde henhøre under Andet en Lovgivningsmagten. Det er vistnok et ganske rigtigt Udgangspunkt, der er valgt af de ærede foregaaende Talere, idet de have nævnt, at dette Spørgsmaal hænger sammen med tidligere Løfter; det er det, der er det Væsentlige. Naar det var blevet ved det første Løfte, skulde jeg ikke have havt megen Betænkelse ved, at Sagen var bleven i det tidligere Spor, og hvis Hs. Majestæt vilde være gaaet ind derpaa, vilde Sagen have fundet sin Afgjørelse, men til det første Løfte kom der et andet, nemlig om en Dissenterlov, og derpaa kan jeg ikke ansee mig kompetent til at gaae ind, ligesaa lidt som jeg troer, at Tiden er dertil. Der kunde derimod være Tale om at gaae en tredje Vej, nemlig at forelægge en særlig Lov angaaende dette Religionsamfund. Denne Vej har jeg betegnet som Noget, der ikke tiltaler mig, og denne Betragtning skal